

Jmenuji se Jaroslav Kuba a bydlím ve Skalsku od roku 2009 a 2km od školy, se svými dvěma Katkami, manželkou a dcerou. Ještě jsou tu s námi dvě želvy, kocour Čert, rybičky a včely ☺

Škola v Těptíně je moje srdeční záležitost a byl jsem u jejího zrodu od prvního kopnutí do země. Je mi dobře, když vidím, jak se plní dětmi a stále víc září do okolí. Vždycky mne potěší, když se nám něco podaří a pak se dětem nechce domů.

Původně pocházím z města Luby u Chebu. Píšu vám to proto, že je to město, kde se vyráběly všechny strunné hudební nástroje, kromě harfy a piana, a bylo to jediné místo v Evropě, kde se tyto hudební nástroje vyráběly sériově.

Moje hudební minulost začala v Lidušce hrou na klasickou akustickou kytaru asi v 7-8 letech. Později jsem přidal klarinet a zkoušel jsem to také na saxofon. Asi ve 12 letech založil jeden učitel dechovou kapelu, ve které jsem tloukl činely. Hráli jsem na svatbách na městských slavnostech, všude. Kapelu, ve které jsem začal hrát na elektrickou basovou kytaru, jsme pak posunuli více do středního proudu, a hráli jsme v té době současnou muziku, opět na svatbách, oslavách i odpoledních zábavách.

Po odchodu do učení do Prahy všechno muzicírování skončilo. Začal jsem jezdit na trempy, pořídil jsem jinou kytaru, vyměnil struny a cvičil akordy. V té chvíli se mi hodila znalost not a čtení z partitury protože, když jsem neznal nějakou písničku, ze zpěvníku jsem si jí mohl přehrát. Není to tak složité, jak byste si mohli myslet a budu to své žáky učit, pokud si to budete přát.

Původně jsem vyučený soustružník s maturitou. Hned po škole jsem si doplnil pedagogické vzdělání, abych mohl učit jako mistr odborné výchovy na stejném učilišti a byla to má nejlepší a nejkrásnější pracovní zkušenost. Jak šel život, dělal jsem všechno možné a často si uvědomuji, že jsem se také celý život učil a vzdělával.

Vím, že je zkušenost nepřenositelná, což je škoda, ale co se dá dělat. Stále tak vymýšlím, jak předat dětem radost z vědění a objevování dalších a dalších souvislostí a detailů. Komenského „Škola hrou“ je pro mne zase synonymem „Zkusit si to“. Prostě něco vytvořit. Dát něčemu tvar, barvu, smysl, funkci, užitek, nebo jen krásu. To už vám nikdo nevezme a je to zkušenost, kterou si ponese celý život.

Řídím se heslem a často ho používám: „Jde to, dokážu to, a co dokázali jiní, dokážu i já. Jsem přece také člověk“. Je důležité se nebát. Povzbudit v dětech tu chuť „Udělat to“ a nebát se neúspěchu. Říká se tomu sebedůvěra.

Stále se učím, jak více přispět k tomu, aby byla naše škola místem, kde se děti budou rozvíjet podle sebe a budou se tak učit tvořit svou budoucnost.

Jarda ☺

